

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

HILMAR JAN HANSEN

Eg elski at ferðast

TAÐ SIGUR **HILMAR JAN HANSEN** SUM HELDUR, AT **HVØR** DAGUR HEVUR **SÍNAR** SØGUR AT **FORTELJA**. HANN ER IKKI **ALTETANDI**, SJÁLVT UM TAÐ **KANSKA** SÆR SO ÚT, OG Í FRÍTÍÐINI **SLAPPAR** HANN HELST AV, **TÓ** IKKI **SUNNUMORGNAR**, TÁ ORGULSPÆL ER Á **SKRÁNNI**

Hvat er tað besta við starvinum?

Eingin dagur er líka, tí hvør dagur hevur sínar søgur at fortelja.

Hvat saknar tú mest í gerandisdegnum?

Tíð. Kundi altíð hugsað mær at havt eitt lítið sindur meira av henni.

Hvat gert tú í frítíðini?

Mær dámar at slappa av, men sunnumorgnar er sum oftast orgulspæl á skránni.

Hvar dámar tær best at ferðast?

Øgiliga nógvastaðni, tí eg elski at ferðast.

Hvat er tað besta, tú fært at eta?

Fuglur er altíð góður, umframt ræst kjøt, ræstur fiskur og annað føroyskt. Eg eri ikki altetandi, sjálvt um tað kundi sæð soleiðis út, men tað er nógvur matur, mær dámar væl.

Hvat er besti filmur, tú hevur sæð?

Ikki nakar serligur, tí har hava verið fleiri góðir. Men tann besti verður neyvan nakar virðisløntur franskur ella finskur filmur.

Hvør árstíð er hin besta?

Ringt at siga, men ofta er tað várið, ið roynist frægast.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpi?

Næstan hvørjum sum helst, men sumt er frægari enn annað. Onkuntíð er tað okkurt seriøst og onkuntíð lættisoppur, so tað man vera sum hjá teimum flestu. Sjónvarp er væl ikki annað enn tíðsfordriv.

Hvussu er títt sinnalag?

Hampuligt, hugsi eg. Kann vera øgiliga ótolin, men hinvegin eisini róligur, tá harðast leikar á. Henda spurningin haldi eg, at onnur duga betur at svara, enn eg.

Hvørjum tónleiki lurtar tú eftir?

Øllum møguligum, men tað skal helst vera okkurt melodíøst og ikki so monotont, sum nógv av tí nýggja ofta tykist vera.

Um tú ikki búði í Føroyum, hvar hevði tú so viljað búð? Svøríki.

Hvør bók liggur á náttborðinum?

Havi einki náttborð.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Keðiligur sunnudagur

Eru djór samkynd. Eg hugsi um onnur djór enn menniskjað?

Ein perversur spurningur ein keðiligan sunnudag eftir trettanda.

Hendan sunnudagin, meðan ein spennandi fótbóltsdystur var í sjónvarpinum, var mær hyggjandi út. Har beistaðust tveir hundar, annar svartur, hin jarpur.

Sum frá leið sást, at hetta var ikki bara spæl. Hetta var forspæl. Og tað var eitt sindur lægið, tí hvørgin hundurin var tík. Í hvussu so er ikki tað, eg dugdi at siggja úr vindeyganum.

Eg gloymdi fótbóltin, meðan eg eygleiddi hetta veitslukenda hundalívið.

Eisini eitt sindur við vilja, tí støðan var 0-0, og málini koma altíð, meðan tú ikki hyggur.

Hundaspælið uttanfyri endaði við tí, at annar hundurin, tann jarpi, tók tann svarta aftanífrá.

Tað vardi eina løtu. Tá liðugt var, fór allur hugur úr tí jarpa hundinum. Hann stóð bara har so foyur og hugdi út í tóman heim, ella fyri at vita, um nakar sá teir. Tann svartí stóð og goydi eftir ongum. Eg fór aftur til fótbóltin. Har var framvegis 0-0, hóast eg ikki hevði hugt eina góða løtu.

Hetta var í tí lorta mánaðinum januar við myrkri og illveðri og fakfelagsfólkum, sum ikki tordu at taka avgerð, men við sínum apatiska atgerðarloysi hevði alla tjóðina sum gísla. Og tað sirkusið kemur aftur longu um eitt lítið ár.

Fótbóltur er meira ítøkiligur. Har verða avgerðir, skjótar avgerðir, tiknar alla tíðina. Teir tora og duga. Ein fótbóltsdystur varar í hálvan annan tíma. Tað vita vit longu, tá hann byrjar.

Fór eisini at hugsa um hatta mósnið um, at samanhald gevur styrki og saman eru vit sterk. Bullshit og tóm orð.

Í fótbólti ráða einstaklingarnir, teir avgera dystin. Einstaklings-avrikini avgera allar fótbóltsdystir og øll onnur lívsins viðurskifti. Samanhald ger einki mál, kanska okkurt sjálmál.

Fakfeløgini hava ongantíð fingið so ússalig úrslit sum nú, tey eru farin at samráðast saman. Tí samanhald gevur styrki, siga tey. Vorðin sum styrki. Og so eru tey í fullum álvara farin at tosa um eitt føroyskt LO, LO er dansk (sjálvandi) stytting fyri Landsorganisation, tí samanhald gevur styrki. Ja, styrki hjá arbeiðsgevarunum. Frá tí degi, føroyska LO, ella LF, nú vit bígva í Føroyum og hava okkara egna mál, fer lønin bara ein veg, og tað er ikki uppeftir. Prinsipp í staðin fyri lønarhækking.

Samanhald my ass.

Míni bestu heimaráð? Latíð ongantíð upp brævbjálvar við glugga um kvøldið, tí so missa tit svøvnin.

Rokningar og kontuavrit, sum koma í gluggabjálvum, eru sjáldan røtt og kravdu krónurnar eru ongantíð tín fyrimunur.

Tað er tí púra burturvið at skuldseta bankamenn fyri ikki at duga at umsita milliardir, tá teir ikki megna at umsita eina heilt vanligu, banala lønarkontu við nøkrum túsund krónum.

Eg havi kravt bankan eftir ómaksgjaldi ella tænastrugjaldi fyri tíðina, eg brúki til at gera vart við skeivleikar í kontuavritum. Men fá hvørki pengar ella svar.

Eg hugdi út. Teir báðir graðu hundarnir vóru farnir. Teirra sunnudagsleysafríggj eftir trettanda var liðugt. Teir vóru farnir víðari í sínum sorgleysa hundalívi.

Ein frensur spákaði so arrogantur eftir gøtuni. Hann veit ikki, hvat samanhald er. Lítur á sína egnu styrki, og hann ger sum honum lystir.

Tímir hann ikki at taka mýs, so ger hann tað ikki.

Og fólkakirkjan er sum fiskivinnan. Hon klárar seg ikki uttan almennan studning. Tveir fiskar.